Ч. 46 Неділя 27 лютого (11 Марта) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Рада державна.

На вчерашнім засїданю Палати послів відповідав Мінїстер Бакегем на кілька інтерпеляций. Закон в справі трибуналу адмінїстрацийного ухвалено в другім і третім читаню. Підчас дебати застеріг ся президент Мінїстрів кн. Віндішґрец против закидів пос. Вашатого зроблених трибуналови адмінїстрацийному, що будьто би він був упереджений против деяких народів. Вашатий сказав на то, що правительство єсть упереджене против ческого народу. Віцепрезидент Палати, Катрайн дав за то Вашатому нагану.

Після наглячого внесеня пос. Лупула поставлено на порядок дневний також провізоричну угоду торговельну з Росиєю. Референт Швеґль припоручав ту угоду зі становища економічного і полїтичного. По промові Вашатого ухвалено сей закон з важностию до 31 грудня с. р.

Опісля приступлено до дискусиї над проєктом закона о продажи на рати. Против сего закона промавляли пос. Штер і Найбер, добачуючи в нїм обмежене свобідної торговлї; за законом промавляли мін. Шенборн і пос. Розер, а відтак перервано дебату.

Комисия буджетова ухвалила провізорию буджетову на цьвітень і май та вибрала референтом пос. Щепановского. В дальшій дискусиї над етатом мінїстерства просьвіти домагав ся пос. Пентак основаня у Львові школи торговельної, а пос. Рутовский домагав ся академії торговельної у Львові.

Вчера оголошено правительственний проєкт нової реформи виборчої. Проєкт сей постановляє: 1) Дотеперішні курії виборчі позістануть незмінені як що до числа мандатів так і що-до условий права виборчого. — 2) Право виборче буде розширене утворенем нової курії, в котрій буде управнений до вибору кождий мужчина, що має 24 літ, єсть самостійним горожанином австрийским, не виключеним від права виборчого і замешкує бодай 6 місяців перед розписанем виборів в дотичнім окрузї виборчім. Дальше: всї, що скінчили висшу ґімназию або школу реальну або іншу яку школу, котра дає право до однорічної служби у войску; ті, що скінчили з добрим успіхом школу промислову або субвенционовану державою або краєм школу рільничу; всї, що бодай від двох літ платили безпосередний податок державний. — 3) Не мають права вибирати і бути вибираними: официри в чинній службі, войскові сьвященики, і особи на етатї збройної сили і жандармерії та урльопники; крім того не можуть бути вибираними всї урядники сили збройної, стало або часово позістаючі в чинній службі. В кляєї більшої посїлости особи повисшої катеґорії можуть виконувати прислугуюче їм з титулу посїданя власности ґрунтової право виборче лиш через повномочників. — 4) Число послів з нової курії виносило би 43. Вибори безпосередні в громадах сїльских відбували би ся лиш там, де на то згодилось би краєве законодавство. З тої курії становила би кожда громада свій округ виборчий; для виборів з нової курії були би утворені нові округи по 4000 мешканців чи то через сполучене менших громад, чи через подїл більших. Творене тих менших округів було би полишене краєвому законодавству, а так само і означене місця виборів в тій курії; в сих місцях числено би голоси. Уряд комісаря виборчого був би почестний і уважав би ся обовязком горожаньским.

Анархістичний замах в Римі.

Велике вражінє в цїлім Римі зробив замах анархістів дня 8 с. м. на будинок палати депутованих або т. зв. Монте Чітторіо. Бомба, підложена у входу до будинку парляменту, експльодувала передвчера, в годину по замкненю засїданя. Шиби у вікнах палати парляменту і в сусїдних домах потріскали, — бомба ранила вісїм осіб, а один з ранених признав ся, що якась людина подала єму малу скринку, в котрій була очевидно бомба, бо та скринка вибухла. Довкола Монте Чітторіо збігли ся люди і стояли довгий час.

Сю телеґрафічну вістку доповнили слідуючі вісти в той спосіб:

На кілька хвиль перед годиною пів до семої вечером загремів близко Піяцца Кольонна страшний гук. Забренїли розбиті шиби, падаючи на землю. Зі всїх сторін лунали крики: „Бомба в Монте Чітторіо“. Однак бомба вибухла не в палатї, але перед нею. На місце катастрофи побігли товпи цїкавих і наляканих мешканців міста і побачили страшну картину. Чотирех людий лежало на земли мов без житя. Один хлопчина, що продавав ґазети, лежав з відірваними ногами і з розбитими грудьми. У трех инших людей були рани вже лекші. Ранених взяли на вози і перевезли до шпи-

2)

ЧЕРВОНИЙ ЦЬВІТ.

(З росийского — В. Ґаршіна.)

(Дальше).

— А в мені жиє та гадка! — відозвав ся недужий — а від коли я єї знайшов, то як би на ново народив ся. Моє чутє стало сильнїйше, а мозок працював, як ще нїколи. До чого инші доходили доси довгою і томлячою дорогою поступових виводів, то я пізнаю то нинї при помочи інтуициї. За чим надармо слїдили фільософи, то я осягнув в дїйстности. В мені жиє та велика гадка, що місце і час то лиш видумка. Я жию у всїх віках, жию без місця, всюди і нїгде, як хочете; длятого то мені все одно, чи ви будете мене держати тут як у вязници, чи пустите на волю. Я добачив, що тут суть ще й другі такі. Але для прочих таке положенє страшне. Длячого не пустите їх на волю? Кому що з того прийде?

— Ви кажете — перебив єму лікар — що жиєте без місця і часу. Та чей признаєте, що ми ось тут з вами разом в отсїй комнатї і що тепер — лікар добув годинник — пів до четвертої дня 6 мая року 18....? Що ви на то?

— Нїчого. Мені все одно, де жию і коли жию. А коли мені все одно, то чи не виходить на то, що я всюди і завсїгди?

Лікар усьміхнув ся.

— Дивна то льоґіка — сказав він і встав. — Може й ваша правда. До побаченя. А може закурите собі циґаро?

— Дякую вам. — Недужий призадумав ся, взяв циґаро, та відкусив нервово єго кінчик. — То помагає чоловікови думати — сказав він. То сьвіт дрібничок. На однім кінци алькалії, а на другім кислоти. Так то держить ся рівновага й в сьвітї, де противні сили одна другу зносять. Бувайте здорові, пане доктор!

Лікар пішов дальше. Більша часть недужих ждала на него постававши перед постелями в рядї. Нїяку старшину в сьвітї не приймають єї підвластні з таким глубоким поважанем, як божевільні принимали свого лікаря.

Коли недужий остав ся сам один, не перестав бігати по комнатї великими кроками з кута в кут. Єму принесли чай; він випив єго двома ликами і з'їв в одній мінутї цїлу булку. Пізнїйше вийшов він з комнати і ходив кілька годин безупинно великими кроками від одного кінця будинку до другого. На дворі був дощ і недужі не могли виходити до огорода. Коли прийшов фельчер до нового недужого, застав єго на однім кінци коритаря. Він стояв там притуливши лице до шиби від дверий, котрими виходило ся до огорода і дивив ся на цьвіти на дворі не спускаючи з них очий. Єму впав особливо в очи якийсь незвичайний ясно-червоний цьвіт.

— Будьте ласкаві, дайте ся зважити — відозвав ся до него фельчер, поклепавши єго по плечи. Але коли недужий обернув ся до него лицем, то єго аж ляк взяв: така дика злість та ненависть виглядала єму з єго блудних очий. Коли він побачив фельчера, змінив єн вираз єго лиця і він пішов за ним спокійно не кажучи анї слова лиш дуже задуманий. Они вийшли до канцелярії лікаря. Недужий станув сам на місток від десяточної ваги; фельчер зважив єго, а відтак записав коло єго імени 109 фунтів до книжки. На другий день було вже 107, на третий 106.

— Коли так дальше піде, то він не буде жити — сказав лікар і приказав живити єго лїпше. Але мимо того і мимо незвичайного апетиту недужого він марнїв з кождим днем чим раз більше, а фельчер записував до книжки що дня по кілька фунтів менше. Недужий майже нїколи не спав і цїлий день лиш заєдно ходив.

IV.

Він то знав, що він в домі божевільних; знав і то, що нездужає. Иноді, як першої ночи, пробудив ся серед тихої ночи, по дуже неспокійним дни, а тогди єму ломило кости і голова була дуже тяжка, але він був вповнї при здоровім розумі. Може бути, що то від того, що серед нічної тишини і темноти нїчо не робило

талю сьв. Якова, де тому нещасному хлопчині сейчас мусїли відрізати останки порозриваних ніг. На цїлїм майданї перед Монте Чітторіо було повно якоїсь мраки, густих хмар диму, а землю покрило скрізь розбите шкло. Скляна копула в середині Монте Чітторіо так розхитана, що може завалити ся, впрочім гарна палата парляменту не дуже ушкоджена.

Під першим вражінем того страшного злочину, увязнили надбігші зі всїх сторін вояки і жандарми кождого, хто тільки втїкав, та коли всїх переслухано у вязници, випущено на волю, лише чотирех робітників задержано. Чи они справді виноваті, не знати. Справдїшними виновниками замаху можуть бути лиш анархісти; они бажали очевидно пімстити ся на парляменті, котрий саме вечером мав рішити ухвалу що до видачі судови войсковому знаного сицилїйского бунтівника посла де Феліче Джіюфріда. Однак задля недиспозициї Кріспіого мусїли засїданє парляменту замкнути вже о годині 5. по полудни, а розправу над тим предметом відложено до слїдуючого дня. Анархісти поробили такі приготовленя, що їх пекольна бомба мала вибухнути зараз по замкненю засїданя, отже в часї, коли посли виходять з Монте Чітторіо. Засїданя кінчать ся правильно поміж 7 а 8 годиною вечером. Тому, що передвчера виїмково засїданє палати замкнено скорше нїж на годину перед тим часом, в хвили вибуху находило ся в палаті лише небогато депутованих. Майдан перед Монте Чітторіо заступила сейчас поліция і войско. Людий видалено, а кордон войсковий обсадив всї входи.

Після вістий, які прийшли нинї з Риму, оден з ранених бомбою уже помер, два лежать на смертній постели. Двом людям відрізано ноги. Один полїциянт оповідає, що бачив якогось робітника, як ніс бляшану коробку, але не звернув на него уваги, думаючи, що робітник несе бляшанку з нафтою. — Межи раненими єсть один урядник з мінїстерства, один муляр і якийсь Анджелї. Той Анджелї розповідав отже, що якийсь незнакомий упхав єму в руку бляшану коробку і щез; в тійже хвили побачив Анджелї себе в поломени та димі і вже не знає що дальше, стало ся, бо став без памяти.

Перегляд полїтичний.

Предсїдатель Кола польского в Радї державній, Атанас Беное, помер вчера у Відни о пів до четвертої год. по полудни по короткій недузї на запаленє легких. Покійник перестудив ся минувшої суботи, а в середу положив ся до постелї і аж в четвер розвинуло ся у него запаленє легких, котре й зробило конець єго житю. Беное родив ся 1827 р., а від 1882 р. заступав в Радї державній більшу посїлість з округа бохеньского. Цїле правительство зложило Колу польскому на руки віцепредсїдателя п. Залеского письменну кондоленцию. Похорон відбуде ся в недїлю, а тїло буде відтак перевезене до Неґовиць.

В Колї польскім заявив пос. Левицкий, що єго інтерпеляция в справі самоубийств вояків в перемискім ґарнїзонї не відносить ся до офіцирів лиш підофіцирів, на котрих спадає вина за то. Коло польске постановило вислати депутацию до мінїстра війни в сїй справі.

Hamb. Corr. заперечує рішучо поголосцї, що держить ся упорно, мов би цїсар нїмецкий нездужав на нерви. Лиш цїсарева має хронїчний кашель і длятого виїзджає до Аббациї.

З Петербурґа доносять до Köln. Ztg.: Ходить чутка, що покликаний до Петербурґа росийский амбасадор при Порті, Нелидов, стане імовірно наслїдником Ґірса. Бар. Моренгайм позістане вже не довго на своїм становищи париского амбасадора, бо мимо докладного знаня відносин, які сполучали Париж з Копенгаґою, не умів недопустити до всїляких конфлїктів.

В Італії і Франциї стоїть тепер на порядку дневнім справа анархістів і замахи дінамітові. Про послїдний замах дінамітовий доносимо на иншім місци. Тепер же доносять з Турину, що й там заносило ся на щось подібного. Полїция арештувала там 25 анархістів, котрі хотїли підпалити кілька фабрик і непоконить цїле місто. В середній Італії волочить ся також богато робітників без роботи та нападають громадами на села і рабують.—В Парижи арештовано онгди знов 7 анархістів.

Новинки.

Львів дня 10 марта.

— Іменованя. Схоластик митрополичої капітули у Львові о. Андрій Білецкий іменований деканом катедральним; канцлер о. Осип Кобилянський схоластиком катедральним; о. кан. Лев Туркевич канцлером катедр., а сотрудник прихода сьв. Варвари у Відни о. Теодор Шюрко канонїком капітули.

— Доповняючий вибір члена Ради пов. в Перемишлянах з громад міских відбуде ся 4 цвітня с. р.

— Загальні збори наукового товариства ім. Шевченка рішив видїл скликати на день 28 н. ст. червня с. р. На другий день по зборах (дня 29. червня) відбуде ся з'їзд лїтератів і любителїв лїтератури. Перший такий з'їзд відбув ся в р. 1848 у Львові. З'їхало ся тогди 99 учених, котрі рішили уживати народну мову в лїтературі і заложити товариство „Руска Матиця" для просьвіти народної. Той з'їзд був першою ширшою маніфестациєю народною галицких Русинів, що вже тогди станули на ширшім ґрунтї, а іменно Галичан узнали лише частиною великого руско-україньского народу, що заняв широкі землї від Сяну аж по Дон. Проектований сего року другий з'їзд лїтератів мав би вже над чим иншим радити. Вже не потребував би рішати, чи уживати народну мову, бо за тих кількадесять минувших лїт лїтература наша розвинула ся так, що таке питане про мову народну вже не на місци і непотрібне, але за те мав би з'їзд нарадити ся над тим, як спомагати дальше розвій письменства, як будити інтерес до читаня, дбати про долю письменників, видавництв і т. п. Можна мати надію, що сегорічний з'їзд буде численнїйший, як сей з 1848-ого року, та що наслїдки єго будуть дуже спасенні для розвою нашого письменства. Пора на з'їзд вигідно дібрана, а у Львові підчас виставки кревої буде що бачити.

— Крадїж марок почтових. Львівский уряд почтовий повідомив полїцию, що не звістні якісь злочинцї витягають з почтових скринок при площи Маріяцкій та при улици Гетманьскій листи та обдирають з них марки а листи вкидають відтак назад до скринки. Вже раз прихоплено у Львові якогось жидика, котрий витягав листи із скринок та обдирав марки, котрі відтак наліплював на карти почтової каси ощадности і вкладав їх на свою книжочку щадничу. Як видко, то будуть і тепер того рода „промишленники".

— Крадїж в маґазинах зелїзничих. В станїславівскім суді окружнім закінчила си в суботу минувшого тиждня розправа перед судом присяжних против пяти осіб обжалованих о крадїж або переховуванє товарів з маґазинів зелїзниці державної. Перед двома роками пропадали дуже часто товари, присилані купцям, з маґазинів а відтак продавано їх в ріжних сторонах. Суд присяжних признав виноватим маґазинера Айбіха і купця Шимона Травба, а трибунал засудив їх на 2 роки визниці і на відшкодованє 3000 зр.; жінку Травба, Перлю, і шурина Травба, Бірера, та купця Едельштайна трибунал увільнив.

— Дозвіл на подружє. До угорского міні-

на нїм вражіня; може й від того, що саме коли він пробудив, єго мозок лиш слабо працював і длятого він так ясно понимав своє положенє, як здоровий чоловік. Аж надходив вже день; але разом зі сьвітлом дня і пробуджаючим ся житєм в домі божевільних порвали єго знову филї вражінь. Єго стан був якоюсь дивною мішаниною розумних і глупих заключень. Він понимав то, що доокола него лиш самі недужі, але й рівночасно в кождім з них бачив якусь таємничу особу, котру він колись знав, або про котру читав або чув. В домі божевільних суть ніби люди зі всїх часів і всїх країв; там суть живі і померші, там найславнїйші і найбільші вельможі цїлої землї та вояки, що погибли в послїдній битві, а тепер воскресли. Єму здавало ся, що він стоїть посеред зачарованого круга, що має в собі силу всеї землї та що він єсть осередком того круга. Всї они, ті єго товариші в домі божевільних, зібрали ся тут лиш на то, щоби довершити величезного дїла, яке він задумав на загладу всего злого на сьвітї. Єму здавало ся, що він може відгадувати гадки других людий, що у всїх річах видить їх історию; великі вязи, що росли в огородї, розповідали єму цїлі події з минувшости; єму здавало ся, що будинок, котрий стояв ту вже від давного часу, виставив ще цар Петро, і він був переконаний, що той цар мешкав тут підчас битви під Полтавою. Він читав то на стїнах, на відпавших кусниях муру, на поробиваних цеглах і кафлях, котрі він знаходив в огородї. Він видїв у малїй трупарни повнїсько людий, що були вже давно померли, та не спускав очий з малого віконця, що виходило із присподу в кутик огорода, а в сьвітлї, що невиразно відбивало ся від старих замащених шиб, видїв знакомі собі черти, котрі колись бачив в житю або на образах.

Тимчасом стала на дворі красна погода; недужі перебули день на дворі; призначена для них часть огорода була не велика, але густо заросла деревиною, всюди, де лиш можна, були позасаджувані цьвіти. Дозорець змушував всїх, що лиш могли, працювати; они копали цїлий день та висипували стежки піском, пололи грядки та підливали огірки та кавуни, що їх садили власними руками. В кутї огорода росла черешня, вадовж огорода ішла алея, висаджена вязами; по середині на малїм штучнім горбику була грядка з найкрасшими цьвітами. По боках росли всїлякі цьвіти, але по середині красувала ся розкішна, червоно пяткована ґеорґінія. Она стояла в самім осередку огорода і піднимала ся високо, а можна було зміркувати, що многі недужі приписували їй якесь тайне значінє. Новому недужому видавала она також якоюсь незвичайною, ніби такою, що стерегла огорода. Всї грядки позасаджували божевільні власними руками. Тут були всї ті цьвіти, які стрічають ся по українських цьвітниках: червоний мак, чорнобривцї, любисток, ба й тютюн з рожевими цьвітами. А недалеко від сходів росли три корчики маку, особливого; він був зовсїм не такий, як звичайний, бо такий червоний, що аж за очи ловив. Той мак впав в очи недужому зараз першого дня, коли він прийшов до дому божевільних і дивив ся на огород через скляні двері.

Коли він перший раз ішов до огорода, то не сходячи із сходів глянув насамперед за сими червоними цьвітами. Було їх два; случайно росли они окремо від других і на невиполенім місци, так, що доокола них росли високі козельці і трава.

Недужі виходили дверми один за другим, а дозорець, що стояв коло дверий, накладав кождому білу грубу бавовняну шапку з червоним хрестом на переді. Тоті шапки уживано підчас війни, а тепер закуплено їх на лїцитациї. Але божевільному здавало ся, що той червоний хрест має якесь окреме таємниче значінє. Він вхопив за шапку, подивив ся на хрест а відтак глянув на мак. Цьвіт був ще яскравійший.

— Він побідить! — сказав недужий — але побачимо! і зійшов зі сходів. Розглядаючи ся обережно і не зважаючи на дозорця, що стояв поза ним пустив ся він на грядку і витягнув руку по цьвіт, але не важив ся єго дотикати. Витягнена рука стала єму чогось горяча і єго в нїй щось закололо а відтак кололо і по цїлім тїлї. Підступив ся ще близше і витягнув ще руку по цьвіт, але єму здавало ся, що цьвіт боронить ся та випускає із себе затроюючий, убиваючий запах. В голові ста-

стерства гонведів прийшла сими днями така телеграма з Темеш: „Прошу о телеграфічний дозвіл на подруже мого малолітного сина, бо віа на весїлє уже зарізаний, а румуньский піст зачинає ся 4 марця. Було би менї страшно прикро, єсли би дозвіл не надійшов до суботи". Очевидно удїлено запопадному батькови дозвіл на подруже сина, але чи з тих причин, які батько навів, не знаємо.

— **Доля учителїв народних**, в многих краях ще й нинї незавидна, була шїсдесять лїт тому назаді навіть в такій Нїмеччинї, далеко гірша, як то показує ся із слїдуючого акту урядового, котрий тепер оголошують нїмецкі ґазети: „Альфтер дня 29 вересня 1830 р. До Благородного Пана Бальбіяна, бурмістра в Поппельсдорфі і Едекофен: Не можу Вашій Благородности прислати контракту в справі шкільної оплати бідних дїтий, бо учитель Климентий каже, що нїчого о тім не знає; мусить длятого порозуміти ся насамперед з другими учителями. Менї здає ся, що він не хоче учити бідних дїтий за 2 крейцари на місяць. Ваша Благородність самі зрозуміють, що ті учителї вже дуріють та не хотять нїчого робити для добра публичного. Незадовго готові ті панове взяти ще нас за гиру. Вже найвисший час, щоби ми тим панам трохи пальцї притяли.— Вашої Благородности покорний асесор...

Всячина.

— **Як мурин описує Берлин.** Люди міняють ся помалу своїми ролями: доси ми описували, як якє диво сьвіта, Муринів, Індиян і т. п., а тепер Мурини зачинають для своїх земляків нас описувати, як щось дивне і невидане. В берлиньскій семинариї для всхідних язиків єсть учитель язика свагельского, молодий Африканець, іменем Амур бін Назур іль Омеірі. Він оповідає своїм землякам в Занзібарі своє житє в Берлинї. Розуміє ся, столиця Нїмеччини здає ся єму чудом сьвіта, бо инших більших міст він не бачив.

— Хто в Берлинї не був — пише він — то так, як би ще на сьвіт не народив ся. Через всї днї, від коли ту жию, бачу все по улицях страшенно богато людий, але анї раз не завважив я, щоби хто сварив ся зі своїм сусїдом, лише кождий десь іде і все щось робить. Я не бачив, щоби навіть малі хлопцї, низше шести лїт, вилягали ся без роботи. Люди тутешні вчуть ся всяких можливих на сьвітї робіт і знають ріжні науки, а коли хто не має роботи, то подорожує, бо як би не подорожував, то би з голоду вмер. Улицї тутешні широкі звичайно на 5 сяжнїв, а такі довгі, що ледви їх людске око засягне. Окремою улицею ходять люди, а окремою їздять вози; ті улицї що дня гладкі, бо є люди, що їх все замітають. А поміж тими улицями не бачив я жадної, щоби не була така як друга — всї однакові і подібні до себе. На тих улицях є лямпи, а одна від другої лучше сьвітить, а хоч нїхто до них не доливає олїю і зовсїм їх не запалює, все таки они горять цїлу ніч. На кождий дім припадає по 50 лямп, а в ночи цїле місто горить як лямпа і хоч місяць сьвітить, то єго серед тих лямп годї добачити. Ту є богато мостів і кораблів, але Берлин то суша, не остров — і дуже в нїм гарно. А в зимі то так дїє ся: вода стає тверда, а коли має прийти дощ, то падають малі камінцї, а иншиий знову дощ є, як потяті платки кокосового оріха...

Вїзд короля італїйского до Берлина описує Амур бін Назур так: „Люди приходять і стають рядом, а є ту і вояки міскі, що називають ся Polizei, кождий з них сильний, як лев, а одні були на конях, другі ішли пішки". Розуміє ся, Африканець вибрав ся при тій нагоді і на параду війскову на Темпельгофі разом з одним Берлинцем: „Всї люди ішли за місто, отже й ми пішли за ними. Так було страшно богато вояків, котрих і цїсар і король хотїли бачити і ми бачили. Кілько ту людий? — спитав я товариша. А він на то: Тих на конях буде зі сто тисяч, а тих піших також зі сто тисяч, а то тїлько маленька частина наших вояків. — На то я відповів: „Хвала Богу, володїтелеви сьвіта, що наш Бушірі перестав воювати з тими людьми, бо тїлько дармо стратив би душу". Потім приїхав цїсар і я єго бачив. І бачив я ще одну річ, щось таке як велике яйце, котре летїло в гору, а під ним висїли люди. Питаю ся, що то? Сказали менї: До того яйця всїли люди, щоби побачити, звідки іде неприятель, а як побачуть, то злетять скоро на землю і скажуть то цїсареви. Тому я дуже дивував ся. А що я видів дуже богато людий, то менї здавало ся, що в Берлинї майже нїхто не лишив ся і що ту всї прийшли. Але ми вернули до міста і таки людий там не було менче, отже я знову дивував ся до самого вечора".

Одного дня сказали Назурови, що Бісмарк приїде до Берлина. Отже вибрав ся він на дворець і станув між людьми: Над'їхав віз — пише він — а в нїм був Бісмарк. Люди ішли і поздоровлювали єго, а він вихилив голову з вікна і поздоровлював їх також. Тогди я підійшов до вікна і поздоровив єго, а він подякував менї, взяв в руку цьвітку, дав менї і каже: На, маєш, ти чорний! А я єму: Danke schön! то значить, подякував єму. І притім придивив ся єму і єго жінцї і синови і цїлій родинї. Але той Бісмарк то зовсїм білий, бо навіть має білі брови. Отже я довго тїшив ся, що бачив Бісмарка, а цьвітку викинув аж по довгім часї. Конець і поздоровленє. Тїлько мого оповіданя о Берлинї. Конець.

Господарство промисл і торговля

Львів 7 марта: пшениця 6·30 до 7·30; жито 5·20 до 5·75; ячмінь броварний 5·90 до 6·50; ячмінь пашний 4·75 до 5·—; овес 5.25 до 6·—; ріпак 11·— до 12·—; горох 6·— до 13·—; вика 7·— до 8·—; насїнє льнянне -·— до —·—; сїмя —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 5·— до 5·75; гречка 7·— до 8·—; конюшина червона 70·— до 80·—; біла 90·— до 100·—; шведска 65·— до 75·—; кмен —·— до —·—; аниж —·— до —·—; кукурудза стара 5·90 до 6·—; нова 4·90 до 5·—; хміль —·— до —·—; спіритус —·— до —·—

Телеґрами.

Ментона 10 марта. Їх Вел. Цїсар і Цїсарева відбули вчера звичайний прохід. В полудне приїхав кн. Уельский і снїдав разом з Їх Величествами.

Аббация 10 марта. Нїмецка цїсарева приїде тут дня 13 с. м. по полудни.

Рим 10 марта. Вчера відбуло ся засїданє в парляментї як звичайно; експльозия не наробила в сали засїдань нїякої шкоди. Парлямент ухвалив значною більшостию дозвіл потягнути судово до одвічальности послів де-Феліче і Джуффріда за змову против безпечности держави і підбурюванє до домашної війни. Правительство уповажнено задержати пос. Дефеліче і дальше у вязниці.

Петербург 10 марта. Цар, цариця і царевич були послїдної середи на балю у нїмецкого посла.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 червня 1893, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 01	10 41	5·26	11·11	7·36	—
Підволичиск	6 44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6 54	3·32	10·40	11 33	—	—
Черновець	6 36	—	10 36	3 31	10·56	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3 41	8 01
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·36	9·41	9·35	—
Підволочиск	2 48	10 02	6 21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2 34	9·46	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 10	—	7·11	7.59	12·51	—
Стрия	—	—	1·08	9·06	9·52	2·38
Белзця	—	—	8 16	5·26	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниць державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) удїляє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізвалять, можна також засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

ло єму крутити ся; ще раз витягнув руку і вже майже досягнув било, коли хтось нараз поклав на него тяжку руку.

— Не вільно зривати — відозвав ся старий Українець.

Недужий видивив ся на него, увільнив ся мовчки від єго руки і роздразнений пішов стежкою дальше. — Ох ви нещасні! — думав він собі — ви й не знаєте, які ви слїпі, коли єго бороните. Але я вже з ним упораю ся. Не нинї то завтра попробую з ним своєї сили. А хоч би менї прийшлось загинути, хиба-ж не все одно — — —

Він лазив цїлий день по огородї, зачіпав других та заводив якусь дивну бесїду, з котрої кождий з єго товаришів чув лиш відповідь на свої власні попутані гадки. Недужий ходив то з тим, то з другим із своїх товаришів, а коли день вже кінчив ся, він був ще більше переконаний, що „все готово". Ось-ось розпадуть ся, розпадуть ся ті зелїзні решітки, а всї, що сидять тут у вязници, вийдуть на волю, розбіжать ся по цїлім сьвітї, цїла земля затрясе ся, они скинуть з себе ту збутвілу покриву і станутъ в новій пречудній красї. Аж майже забув на цьвіт, але коли виходячи з огорода, вже ішов по сходах до дверий, побачив, що в темніючій ся вже і блискучій від роси траві сьвітило ся щось мов би два червоні вуглики. Недужий відлучив ся від других і ставувши поза дозорцем ждав на догідну хвилю. Нїхто не видів, як він скочив на грядку, урвав цьвіт і обережно сховав за пазуху. Коли сьвіжі покриті листочки дотулились єго тїла, він поблїд як смерть і зі страху вибалушив очи. Студений піт виступив єму на чоло.

В домі божевільних позасьвічували вже були лямпи; більша часть недужих полягала на свої постелї, чекаючи вечері, лиш кількох неспокійних ходило по коритари та сали. Недужий з цьвіткою був між ними. Він ходив то сюди то туди, заложивши руки і притискаючи їх корчево до грудий; здавалось, що він хоче роздушити цьвіт на своїх грудех. Від других держав ся здалека, бо боявся, щоби не зачепив їх своєю полотнянкою. — Не приступайте до мене! Не приступайте до мене! — кричав він. — Але в домі божевільних не звавжав нїхто на такі крики. А він ходив чим раз скорше і скорше, уганяв собою через дві години, як біснуватий.

— Я тебе замучу! Я тебе задушу! — говорив він глухим і злісним голосом; иногдї ще й заскреготав зубами. За годину вже всї спали, лиш один лежав нерозібраний на постели в кутику своєї комірчини. Він дрожав від горячки і стискав корчево собі груди, по котрих, як єму здавало ся, ширилась нечувана, забиваюча отруя.

(Конець буде.)

І Н С Е Р А Т И.

Знамениті

тутни неклеєні

НЕМОЙОВСКОГО

розсліджені через мійске Лябораториюм можна дістати у всїх трафіках. 26

Власного виробу

матераци

волосяні

по 14, 15, 18, 20, 24 до 32 зр.

поручає

Iосиф Шустер

Львів,

ул. Коперніка ч. 7. 9

Аґенти на продаж уставама дозволених **Льосів** на рати на високу провізию, а при відповіднім займованю ся знайдуть поміщенє. Оферти під адресою: Hauptstädtische Wechsel Stuben Gesellschaft Adler et Comp. **Будапешт заложене в році 1874.**

5 до 10 зр. денно

певного зарібку без капіталу і ризика даю кождому, хто підійме ся розпродажи законно дозволених льосів і державних паперів. Зголошеня під шифрою: **„Lose“** a. d. Annons-Exped. **J. Danneberg**, Wien I. Wollzeile 19. 17

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) як для „Народної Часописи“ так також для „Ґазету Львівскої“ принимає лиш „Бюро Дневників“ **ЛЮДВИКА ПЛЬОНА**, при улици Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

С. Спітцер у Відни

поручає

Товари камінні і шамотові.

Плити білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплетні урядження для стаєн і обор.

На жадане висилаємо катальоґи.

Заступники для **Галичини і Буковини**

Гамель і Файґель

у ЛЬВОВ , улиця Коперніка число 21.

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІЇ

поручає

найновійше патентоване начинє кухонне з внї ґальванїчно нїкльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалїєю.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Бернардиньска і у всїх більших торговлях зелїза.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм. — Збірники на воду. — Комплетні урядженя купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.